

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **X. X.**, nar. X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Ing. Janem Boučkem
sídlem Opatovická 1659/4, 110 00 Praha

proti
žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
sídlem Mariánské nám. 2, 110 01 Praha 1
zastoupený advokátem JUDr. Janem Olejníčkem
sídlem Na Příkopě 853/12, 110 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2019, č. j. MHMP 2202188/2019

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „**žalovaný**“) ze dne 30. 10. 2019, č. j. MHMP 2202188/2019 (dále jen „**napadené**“).
Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

rozhodnutí”), kterým bylo podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), změněno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 10 ze dne 26. 11. 2018 č. j. P10-057561/2018 (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“).

II. Žalobní body

2. Žalobce namítal, že rozhodnutí je nezákonné, neboť spočívá na nesprávném posouzení právní otázky správními orgány v předcházejícím řízení, a to přes to, že správní orgány byly před svým rozhodnutím upozorněny na relevantní judikaturu Městského soudu v Praze a Nejvyššího správního soudu. V průběhu správního řízení nebylo řádně a nad veškerou pochybnost prokázáno naplnění skutkové podstaty přestupku, zejména pak podstatného znaku takové skutkové podstaty - výkonu práce řidiče taxislužby - tak, jak vyžaduje ust. § 34e odst. 1 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění do 30. 6. 2020 (dále jen „**zákon o silniční dopravě**“). Žalovaný nesprávně dovozuje, že k naplnění skutkové podstaty došlo a postupuje při výkladu právní normy v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu i městského soudu samotného, přičemž tato judikatura se zabývá výkladem slovesného pojmu „vykonává“, resp. takového slovesného vidu. Zde žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2018, č. j. 10 As 298/2016-24, rozsudek téhož soudu ze dne 25. 8. 2005, č. j. A 14/2003-51 a rozsudek Městského soudu v Praze v rozsudku ze dne 28. 6. 2018, č. j. 4 A 29/2016-48. Zákonná ustanovení, z jejichž porušení byl žalobce uznán vinným, obsahují sloveso vidu nedokonavého („vykonává“), kterým zákonodárce míní jednání opakované nebo trvající (resp. soustavné), nikoli jednání jednorázové, jehož se lze dopustit uskutečněním jediné jízdy. Je zřejmé, že žalobci nebylo prokazováno a prokázáno, že vykonával práci řidiče taxislužby v intencích ust. § 34e odst. 1 zákona o silniční dopravě. O soustavnosti není ve správním spisu ani jediný důkaz. Postup správního orgánu popírá princip právní jistoty, kdy správní orgán se staví do role vykladače práva v rozporu se soudní judikaturou.
3. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno, věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení a aby byla žalovanému uložena povinnost uhradit žalobci náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný uvedl, že žalobce spáchal přestupek tím, že uskutečnil přepravu formou taxislužby ve smyslu § 2 odst. 9 zákona o silniční dopravě, který stanoví, že „*taxislužba je osobní doprava pro cizí potřeby, kterou se zajišťuje přeprava osob včetně jejich zavazadel vozidly určenými k přepravě nejvýše 9 osob včetně řidiče a která není linkovou osobní dopravou, mezinárodní kyvadlovou dopravou nebo příležitostnou osobní silniční dopravou.*“ V uvedeném případě žalobce zajišťoval přepravu vozidlem určeným k přepravě nejvýše 9 osob včetně řidiče a zároveň se nejednalo o linkovou osobní dopravu, mezinárodní kyvadlovou dopravu nebo příležitostnou osobní silniční dopravu (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 6. 2018, č. j. 4 A 29/2016-

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

- 48). Závěru, že se v daném případě jednalo o taxislužbu, nasvědčuje i rozsudek Soudního dvora Evropské Unie ze dne 20. 12. 2017, C-434/15, který ve svém rozhodnutí označil činnost řidičů společnosti Uber za přepravní služby a činnost společnosti Uber pak za službu v oblasti dopravy ve smyslu čl. 58 odst. 1 Smlouvy o fungování Evropské unie. Stejně tak lze uvést nálezný Ústavního soudu ze dne 5. 11. 2018, sp. zn. III. ÚS 4072/17 či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 9 As 291/2016-136. S ohledem na shora uvedené lze uzavřít, že žalobce vykonával práci řidiče taxislužby bez oprávnění řidiče taxislužby, čímž se dopustil přestupku dle § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě.
5. K naplnění skutkové podstaty postačí i jedno prokazatelně spáchané protiprávní jednání, což je ostatně i v souladu s aktuální judikaturou. Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 27. 6. 2019, č. j. 2 A 40/2016-44 řešil obdobnou problematiku a dospěl k závěru, že „co do verbální formulace ustanovení § 34e odst. 1 zákona o silniční dopravě, lze také analogicky poukázat na závěry Vrchního soudu v Praze vyjádřené v rozsudku ze dne 18. 11. 1996, č. j. 7 A 43/94, v nichž se soud také zabývá jazykovým výkladem použitého nedokonavého vidu slovesného. Dle Vrchního soudu v Praze pojem „vykonává přepravu“ (nedokonavý slovesný vid) v sobě zahrnuje i činnost - přepravu - zahájenou či právě vykonávanou a probíhající.“ Z uvedeného výkladu se podává, že se může jednat o činnost jednorázovou či dokonce i o činnost pouze zahájenou, ale nedokončenou. I v takovém případě by byla skutková podstata přestupku naplněna. Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 27. 6. 2019, č. j. 2 A 40/2016-44 dále konstatoval, že „podstatou přestupku je výkon práce řidiče taxislužby bez příslušných oprávnění [...] Aby bylo možné dospět k relevantnímu závěru o naplnění či nenaplnění skutkové podstaty přestupku, je nutno při výkladu vycházet zejména z účelu daného ustanovení. Bylo-li by třeba k naplnění skutkové podstaty přestupku soustavné jednání, tedy soustavné vykonávání přepravy osob, nebylo by takřka možná takovou činnost postihnout, protože by správní orgán měl jen mizivou šanci takové jednání prokázat.“
6. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 6. 2018, č. j. 4 A 29/2016-48, na který odkazuje žalobce v žalobě, byl tak rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2019, č. j. 2 A 40/2016-44, překonán. Žalovaný ke shora uvedenému podotýká, že na území hl. m. Prahy vykonává práci řidiče taxislužby velké množství osob, kdy opakovaná kontrola téhož řidiče, zejména za situace, kdy jsou využívány mobilní aplikace typu Uber a podobné, je naprosto výjimečná a náhodná. Za situace, kdy by byla ke spáchaní přestupku vyžadována soustavná činnost řidiče taxislužby, by aplikace přestupku v podstatě nepřicházela v úvahu, což zcela jistě nebylo úmyslem zákonodárce při tvorbě zákona o silniční dopravě. Dle žalovaného má § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě sloužit především k tomu, aby činnost řidiče taxislužby vykonávaly pouze osoby s příslušnými oprávněními a aby si tuto skutečnost mohl zákazník ověřit z vystaveného průkazu řidiče taxislužby. Splněním zákonné povinnosti být držitelem příslušného oprávnění řidiče taxislužby mají být zaručena práva zákazníků i jiných účastníků silničního provozu na ochraně jejich života, zdraví a majetku. Pokud jde o žalobcem zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2018, č. j. 10 As 298/2016-24, který se odvolává na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2017, č. j. 1 As 50/2017-32, žalovaný tato rozhodnutí

považuje pro danou věc za nepřiléhavé, neboť je v nich řešena zcela odlišná problematika.

IV. Obsah správního spisu

7. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné z hlediska předmětu řízení.
8. Úřad městské části Praha 10, odbor životního prostředí, dopravy a rozvoje, zahájil přestupkové řízení ve věci č.j. R 231/2018/OŽD proti žalobci na základě oznámení Magistrátu hl. m. Prahy, Odboru dopravních agend, o tom, že dne 15. 11. 2017 v době od 9:46 hod. do 9:55 hod. od domu č. 36 v ulici X na Praze 1 před dům č. 2b v ulici X na Praze 10 vykonal motorovým vozidlem tov. zn. X, jako fyzická osoba práci řidiče taxislužby, aniž by byl držitelem oprávnění řidiče taxislužby. Předmětný přestupek byl zjištěn během kontroly v rámci provedené přepravy. Řidič poskytl přepravu zákazníkům, a to kontrolním pracovníkům Magistrátu hl. m. Prahy, kteří si objednali přepravu taxi přes mobilní aplikaci Uber. Z přiložené fotodokumentace vyplývá, že předmětné vozidlo nebylo označeno jako vozidlo taxislužby. Následnou lustrací bylo zjištěno, že řidič není držitelem oprávnění řidiče taxislužby.
9. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku na úseku dopravy podle ustanovení § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě, a to tím, že při přepravě dne 15. 11. 2017 v době od 9:46 hod. do 9:55 hod. od domu č. 36 v ulici X na Praze 1 před dům č. 2b v ulici X na Praze 10 jako fyzická osoba úmyslně vykonal s vozidlem tov. zn. X, v rozporu s § 21c odst. 1 citovaného zákona práci řidiče taxislužby bez oprávnění řidiče taxislužby. Za spáchání přestupku byla uložena podle ustanovení § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „**zákon o odpovědnosti za přestupky**“), ustanovení § 34e odst. 4 písm. c) a ustanovení § 34e odst. 6 zákona o silniční dopravě pokuta ve výši 50 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v nabízení nebo poskytování zpoplatněné přepravy, včetně činností s tím souvisejících, vozidlem určeným k přepravě nejvýše 9 osob včetně řidiče pro cizí potřeby podle § 2 odst. 9 a 10 písm. a) zákona o silniční dopravě, a to na dobu dvou let od právní moci tohoto rozhodnutí.
10. Napadené rozhodnutí změnilo výrok tak, že v části výroku I. se slova „jako fyzická osoba úmyslně vykonal“ nahrazují slovy „jako fyzická osoba úmyslně vykonával“, dále v části téhož výroku se slova „v rozporu s § 21c odst. 1 zákona“ nahrazují slovy „v rozporu s § 21c odst. 1 zákona o silniční dopravě“, dále v části téhož výroku se slova „podle ustanovení § 34e odst. 4 písm. c)“ nahrazují slovy „podle ustanovení § 34e odst. 5 zákona o silniční dopravě“, dále v části téhož výroku se slova „pokuta ve výši 50 000 Kč“ nahrazují slovy „pokuta ve výši 20 000 Kč (slovy dvacetisícikorunčeských)“, a dále v části téhož výroku vztahující se k uložení správního trestu zákazu činnosti se slova „na dobu dvou let“ nahrazují slovy „na dobu jednoho roku“. Podle § 90 odst. 5 věty druhé správního řádu bylo prvostupňové rozhodnutí ve zbytku potvrzeno.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

11. Soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu dotčeném žalobou, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“) a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. V posuzované věci se jednalo o výklad § 34e odst. 1 písm. a) silničního zákona, ve znění do 30. 6. 2020, podle kterého *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 21c odst. 1 vykonává práci řidiče taxislužby bez oprávnění řidiče taxislužby*. Žalobce namítal, že k naplnění skutkové podstaty bylo třeba jednání nikoli jednorázového, ale opakujícího se či soustavného, přitom toto opakované jednání nebylo prokázáno.
13. Obdobnou problematikou se zabýval Ústavní soud v nálezu ze dne 10. 11. 2020, sp. zn. III. ÚS 1889/20 a též Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 5 As 267/2018-68 ze dne 30. 4. 2021.
14. Podle nálezu sp. zn. III. ÚS 1889/20: *„Konečně k argumentaci stěžovatele ohledně použití nedokonavého slovesného vidu ve vymezení skutkové podstaty předmětného přestupku („vykonává“, nikoliv „vykoná“ práci řidiče taxislužby) Ústavní soud uvádí, že oba správní orgány, městský soud i Nejvyšší správní soud tento pojem vyložily tak, že pod vykonáváním této práce nelze rozumět pouze samotnou přepravu klienta v každém jednotlivém případě, nýbrž veškerou činnost svojí povahou spadající pod práci řidiče taxislužby. Takto viděno ovšem stěžovatel tím, že v rozhodné době pracoval pro společnost Uber, dostával od ní instrukce a také platby („výdělek za cestu“), tuto činnost skutečně vykonával. Okolnost, že byla prokázána pouze jedna tato přeprava (navíc ve stádiu pokusu), na tomto závěru nic nezmění: tato přeprava totiž byla v podstatě jen indikátorem dlouhodobější činnosti vykonávané pro společnost Uber, nikoliv ojedinělou událostí. Tento závěr, ke kterému rozhodující orgány v případě stěžovatele dospěly, považuje Ústavní soud za plně odpovídající výsledkům provedeného dokazování a rovněž za závěr logický a racionální. Naopak argumentaci stěžovatele, založenou výhradně na důsledném lpění na nedokonavosti předmětného slovesného vidu (což jej vede k závěru, že nebyla-li prokázána opakovanost a soustavnost jeho činnosti, nemohl se ani dopustit daného přestupku), pokládá zdejší soud za přepjatě formalistickou a výhradně postavenou na jedné z možností gramatického způsobu výkladu, která nicméně v konfrontaci s ostatními způsoby výkladu (zejm. logický, teleologický, nebo systematický) nemůže obstát.“*
15. Ústavní soud v citovaném nálezu dospěl k závěru, že řidič nabízející přepravu prostřednictvím platformy Uber se může dopustit přestupku dle § 34e odst. 1 zákona o silniční dopravě, a to dokonce i v případě, že přepravu osoby ani reálně nevykonával, resp. ji nedokončil.
16. V rozsudku č. j. 5 As 267/2018-68 ze dne 30. 4. 2021 pak bylo vyloženo: *„Nejvyšší správní soud ve shodě s Ústavním soudem konstatuje, že původním záměrem zákonodárce skutečně bylo postihnout i jediné provedení přepravy bez oprávnění řidiče taxislužby a k tomu nezpůsobilým vozidlem, pokud lze tuto přepravu považovat za indikátor dlouhodobější činnosti spočívající ve faktickém výkonu práce řidiče taxislužby. Naplnění daných skutkových podstat tak není závislé na prokázání, kolikrát byla přeprava osob uskutečněna, nýbrž na tom, že ji daný řidič nevykonává nahodile a má v úmyslu ji opakovat. Za účelem posouzení této otázky v nynějším případě je třeba se zabývat zjištěnými skutkovými okolnostmi, přičemž určitým vodítkem v tomto smyslu může být samotná*

registrace řidiče na platformě Uber, jak uvedl již Ústavní soud.

17. V projednávaném případě lze jednoznačně dovodit aspekt „soustavnosti činnosti“ žalobce, žalobce činnost nevykonával jen nahodile a měl v úmyslu ji opakovat. V daném případě bylo prokázáno, že žalobce vydělával jako řidič Uberu a z povahy této činnosti je zřejmá její opakovanost, jelikož podmínkou poskytování této služby je registrace u Uberu a uzavření smlouvy. Ve správním spise se mj. nachází příkazní smlouva, podle které má žalobce jako příkazník za úplatu obstarávat přepravy osob, jízdy budou vykazovány v aplikaci. Dále z vyjádření žalobce ze dne 4. 4. 2018 plyne, že má za to, že neprovozoval klasickou taxislužbu, že uskutečněná přeprava prostřednictvím aplikace Uber spadá pod jinou smluvní službu v oblasti dopravy. Žalobce tak vykonával pro společnost Uber činnost řidiče taxislužby a okolnost, kolikrát se tak ve skutečnosti stalo, v tomto ohledu není rozhodující. Žalobní námitka tak není důvodná.
18. Žalobce zdůrazňoval čl. 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podle kterého pod pojem trestní obvinění v tomto ohledu spadá i obvinění z přestupku, je nutno aplikovat zásadu *in dubio pro mitius*, sám zákonodárce v důvodové zprávě k novele příslušného ustanovení uvedl, že dřívější úprava umožňovala různý výklad, konečně žalobce akcentoval disentanční stanovisko soudce Radovana Suchánka k nálezu sp. zn. III. ÚS 1889/20.
19. Ústavní soud opakovaně a zvláště pak v nálezu ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. IV. ÚS 301/05, vyslovil, že z čl. 89 odst. 2 Ústavy České republiky v souvislosti s čl. 1 odst. 1 Ústavy České republiky plynou pro obecné soudy významné požadavky upínající se k jejich rozhodovací činnosti; podle nich musí obecné soudy respektovat ústavně právní výklady Ústavního soudu, tj. jím vyložené a aplikovatelné nosné právní pravidlo (rozhodovací důvod), o něž se výrok předmětného nálezu opírá. Závaznost svých nálezů zdůraznil Ústavní soud i v nálezu pléna ve věci sp. zn. Pl. ÚS 9/06, kterým zrušil rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001 - 96, a to pro nerespektování předchozího kasačního nálezu Ústavního soudu v dané věci a pomnutí právních závěrů zde vyslovených, tedy pro porušení článku 89 odst. 2 Ústavy. Obdobně i judikatura Nejvyššího správního soudu akceptuje závaznost nálezů Ústavního soudu. Tak v rozsudku ze 14. 9. 2005, č. j. 2 Afs 180/2004 - 44, tento soud uvedl: *„jestliže Ústavní soud v některém svém rozhodnutí zformuluje ústavně konformní výklad právního předpisu, je nutno tento výklad respektovat i v obdobných kauzách, byť se jedná o procesně samostatná řízení. Opačný výklad, který by kupř. s odkazem na vázanost soudce zákonem podle čl. 95 odst. 1 Ústavy ČR odmítal respektovat právní názor Ústavního soudu, by představoval logickou chybu, jelikož tato vázanost výkladem norem nadzákonné (ústavní) síly musí být pro soud při aplikaci jednoduchého práva určující. Navíc nelze přehlédnout, že opačný závěr by ve svých důsledcích vedl k nerovnosti účastníků jednotlivých soudních řízení a k nepředvídatelnosti soudního rozhodování, což samozřejmě představuje pochybení dosahující ústavní intenzity.“*
20. Argumentace žalobce byla podrobena hodnocení jak Ústavním soudem, tak Nejvyšším správním soudem, zdejší soud neshledal žádný důvod pro odchýlení se od přesvědčivé argumentace v citovaných rozhodnutích.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

21. Městský soud v Praze tedy uzavírá, že žalobce se svou námitkou neuspěl, v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, Městský soud v Praze proto dle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl jako nedůvodnou.
22. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, náklady právního zastoupení žalovaného, který byl v předmětné věci zastoupen advokátem, nelze považovat za účelně vynaložené. Žalovaný argumentoval velkým množstvím soudních sporů, které je pro žalovaného obtížné personálně zvládat. V této otázce srovnal rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2020, č. j. 2 As 1/2019-58, podle kterého ve vztahu k nákladům soudního řízení spočívajících v advokátním zastoupení státu, územního samosprávného celku či úřadu judikatura vymezila určitá hlediska, jimiž je nutné nahlížet na nezbytnost a účelnost takového zastoupení, neboť se jedná o subjekty (institute) zpravidla personálně vybavené natolik, že advokátní zastoupení není nezbytné. V projednávaném případě jde o soudní spor, ve kterém žalovaný vystupuje v pozici správního orgánu obhajujícího své vlastní rozhodnutí. V takovém případě je konstantně judikováno, že podpora vlastního rozhodnutí v soudním řízení je nedílnou součástí činnosti rozhodujícího správního orgánu; výjimky byly činěny pouze ve vztahu ke správním orgánům, které dostatečným odborným zázemím nedisponují a ani nemohou disponovat, což zjevně není případ žalovaného. Soud doplňuje, že v projednávaném případě neshledal výjimečné okolnosti v neobvyklosti či složitosti správního sporu, soud má za to, že větší počet podaných správních žalob, případně právní zastoupení protistrany, nepostačují pro shledání účelnosti nákladů právního zastoupení. Soud proto nepřiznal úspěšnému žalovanému náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 14. října 2021

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.

JUDr. Lenka Loudová v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje K. Š.